

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **R. R.**, narozen „X“,
bytem „X“,
zastoupený JUDr. Filipem Štípkem, advokátem,
sídlem Hradiště 96/6-8, 400 01 Ústí nad Labem,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství,**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2016, č. j. 5369/DS/2016,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou, kterou podal v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce, domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2016, č. j. 5369/DS/2016, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru přestupků v dopravě (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 5. 9. 2016, č. j. MM/OPD/ODN/38149/2016/R. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 24. 4. 2016 v 08:41 hodin při řízení motorového vozidla zn. MERCEDES BENZ, reg. značky „X“ na silnici

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

D8 ve směru na Teplice překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním předpisem, když mu byla radarem, v úseku, kde je nejvyšší povolená rychlost 130 km/h, naměřena rychlost 146 km/h, po odečtení odchylky ± 3 %, tedy nejméně 141 km/h a dále pak tím, že při řízení stejného motorového vozidla dne 24. 4. 2016 v 08:54 hodin na silnici č. R 63 ve směru na Teplice překročil nejvyšší povolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem v měřeném úseku je 110 km/h, 118 km/h, po odečtení odchylky ± 3 %, tedy nejméně 114 km/h. Žalobce tedy překročil zákonem dovolenou rychlost v prvním případě o 11 km/h a ve druhém o 4 km/h. Svým jednáním tak porušil ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. téhož zákona. Za tento přestupek byla dle ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč. Dále mu byla dle ustanovení § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a v souladu s vyhláškou č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, uložena povinnost nahradit státu náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že svojí žalobou napadá rozhodnutí žalovaného v plném rozsahu. Především uvedl, že ani jeden ze správních orgánů se nezabýval problematikou materiální stránky obou posuzovaných přestupků, věc byla řešena pouze formálně, bez přihlédnutí ke konkrétním okolnostem každého z posuzovaných přestupků (což je povinností správních orgánů vyplývající ze správního řádu). Ani jeden ze správních orgánů pak hodnověrně neprokázal, že byla naplněna materiální stránka u každého z řešených přestupků, a to u každého zvlášť.
3. Stejně tak žalobce namítal, že na měřeném úseku silnice byla ještě před několika málo měsíci povolena rychlost 130 km/h, žalobce proto dost dobře neví, jaký zájem měl porušit nebo ohrozit tím, že se pohyboval po silnici pro motorová vozidla rychlostí překračující povolený limit o pouhé 4 km/h, pokud na téže silnici byla ještě před několika měsíci povolena rychlost 130 km/h.
4. Do 31. 12. 2015, za předchozí právní úpravy, byla v předmětném úseku (Řehlovice - Teplice) povolena rychlost 130 km/h a od účinnosti nové právní úpravy nedošlo v daném místě k žádným úpravám vozovky nebo jiným dopravním opatřením, které by snížení rychlosti odůvodňovaly. Navíc se jednalo o změnu toliko administrativní, spočívající ve změně kategorizace komunikací. Překročení rychlosti u druhého přestupku pak bylo zcela marginální a ještě dne 31. 12. 2015 by takové překročení přestupkem nebylo.
5. Policejní hlídka měla nastavená měřící zařízení v případě prvního z hodnocených přestupků až od rychlosti 145 km/h (nejvyšší povolená rychlost 130 km/h), v případě druhého z měřených přestupků však již od rychlosti 110 km/h. Tato okolnost však nebyla ani jedním ze správních orgánů posuzována ani zvažována, tedy ani jeden ze správních orgánů nepátral po důvodu takového postupu Policie České republiky a nezjišťoval, zda k takovému pokynu měli příslušníci Policie České republiky nějaký pokyn, či zda se jednalo o jejich svévolné rozhodování. Přitom právě popsany postup znaky svévolné aplikace zákona a zjevné diskriminace jednoznačně vykazuje. Žalobce se proto domníval, že pakliže Policie sama svým postupem deklaruje, že osoba jedoucí motorovým vozidlem na dálnici rychlostí 144 km/h nebude hodnocena jako přestupce, nemůže být jako přestupce hodnocen žalobce, pokud se po silnici pro motorová vozidla pohybuje rychlostí 114 km/h, resp. že takto marginálním překročením rychlosti bez toho, že by mu bylo Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

současně prokázáno ohrožení jiných účastníků silničního provozu, či zdraví či majetku osob, nemohl vůbec spáchat přestupek. Na podporu svých tvrzení odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 104/2008-45 ze dne 14. 12. 2009.

6. Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobci přiznal právo na náhradu nákladů soudního řízení.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že ve smyslu § 2 zákon o přestupcích je materiální znak přestupku naplněn v případě, kdy „zaviněné jednání, které je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně (formální znak přestupku), porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti“. Dle názoru žalovaného správní orgán I. stupně zkoumal otázku materiální stránky přestupku a shledal naplnění materiálního znaku přestupku v daném případě, a ačkoli tuto skutečnost výslovně ve svém rozhodnutí nikterak dopodrobna neodůvodnil, řádně se jí ve svém rozhodnutí zabýval (str. 4 rozhodnutí). Žalobce jel po dálnici rychlostí vyšší o 11 km/h a ve druhém o 4 km/h, než je dovoleno zákonem, ohrozil tak dle žalovaného v daném případě zájem společnosti. Překročení nebylo možné hodnotit jako bagatelní, vylučující naplnění materiální stránky, neboť takové je u přestupků, kde je stanoven zákonný limit nejvyšší povolené rychlosti, dovozováno pouze ve zcela výjimečných situacích. V daném případě je dle žalovaného proto irelevantní skutečnost tvrzená žalobcem v průběhu řízení, že na místě kontroly ve druhém případě nebyl v podstatě žádný provoz a dotyčný nikoho neohrožoval, když pro naplnění materiálního znaku přestupku postačí, že došlo k ohrožení zájmu společnosti, a nikoli i např. konkrétních řidičů v té době se na komunikaci ve vozidlech pohybujících.
8. Dále pak žalovaný uvedl, že správní orgán projednal přestupky s obviněným ve společném řízení. Sankci, a to pokutu, mu správní orgán uložil dle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji postižitelný. Při uložení sankce tak nebylo zohledněno překročení nejvyšší dovolené rychlosti na silnici pro motorová vozidla o 4 km/h. Nad rámec žalovaný uvádí, že překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec do 10 km/h včetně, se řidiči neznamenaávají body do evidenční karty řidiče. Tato skutečnost je uvedena v příloze k zákonu č. 361/2000 Sb., s názvem „*Přehled jednání spočívající v porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích a počet bodů za tato jednání*“.
9. K námitce žalobce ohledně překotně měněné právní úpravy, pokud jde o změnu nejvyšší povolené rychlosti na silnici pro motorová vozidla, jakož i na skutečnost, že na měřeném úseku dotčené silnice pro motorová vozidla byla ještě před několika málo měsíci povolena rychlost 130 km/h, uvedl žalovaný následující. Z vyjádření obviněného z přestupků ze dne 24. 4. 2016 a dále z kamerového záznamu (komunikace mezi policistou a obviněným) je jednoznačně patrné, že obviněný věděl, že se nejprve pohybuje po dálnici a poté po silnici pro motorová vozidla. Začátek silnice R63 pro motorová vozidla byla na jejím začátku označena dopravní značkou IZ 2a, tato značka zároveň označuje konec dálnice tak, jak je uvedeno v rozhodnutí.
10. K námitce žalobce, že na úseku rychlostní komunikace R63 mezi obcemi Řehlovice a Teplice byla dříve povolena rychlost 130 km/h, přičemž od účinnosti nové právní úpravy nedošlo v daném místě k žádným úpravám vozovky ani dopravním opatřením, uvedl žalovaný, že se jedná o legislativní změnu, kterou žalovaný nemůže a nemohl ovlivnit. Povinností řidiče je dodržovat platné předpisy, včetně příslušných dopravních značek, a ani Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalovaný sám, ani sám řidič není povolán k tomu, aby hodnotil učiněná dopravní opatření, a proto v žalobě uvedená konstatace je pro posouzení daného přestupku naprosto irelevantní.

11. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ústní jednání

12. Při ústním jednání konaném dne 1. 10. 2018 právní zástupkyně žalobce v plném rozsahu odkázala na žalobu, přičemž zdůraznila, že nebyla naplněna materiální stránka přestupků, kterou se správní orgány ani nezabývaly. Právní zástupkyně žalobce připomněla, že v den kontroly žalobce hlídkou Policie České republiky byla dobrá viditelnost, bylo sucho a jízdou žalobce nebyly ohroženy třetí osoby. Právní zástupkyně žalobce se domnívala, že uvedené měly zvážit i správní orgány, neboť nepostačuje naplnění formálních znaků přestupku. Dále právní zástupkyně poukázala na přístup Policie České republiky, která v jednom případě nastavila hranici měření na 145 km/h a v druhém případě již na 110 km/h. Právní zástupkyně ponechala na úvaze soudu provedení výsledku M. W., Bc. M. R. a JUDr. et Mgr. S. K., kteří jsou zaměstnání u Magistrátu města Ústí nad Labem, oddělení dopravně správních agend a kteří by se měli vyjádřit k posuzování materiální stránky přestupků žalobce. Právní zástupkyně trvala na výsledku zasahujících příslušníků Policie České republiky, kteří by se měli vyjádřit ke způsobu a metodice měření rychlosti. Závěrem právní zástupkyně žalobce navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, neboť nebyla naplněna materiální stránka přestupků.
13. Pověřený pracovník žalovaného při ústním jednání soudu v plném rozsahu odkázal na vyjádření k žalobě ze dne 22. 2. 2017. Dále uvedl, že materiální stránka přestupků byla naplněna a správní orgány se jí zabývaly v rozsahu obvyklém v podobných případech. Pověřený pracovník žalovaného připomněl, že judikatura, na kterou v žalobě odkazoval žalobce, na daný případ nedopadá. Žalovanému nepřísluší hodnotit postupy Policie České republiky a v každém případě uváděné postupy Policie České republiky žalobce odpovědnosti za přestupek nezbavují. K návrhům žalobce na doplnění dokazování výsledkem svědků uvedl, že je považuje za nadbytečné, neboť skutkový stav je dostatečně zřejmý ze správního spisu. Pověřený pracovník žalovaného poukázal na skutečnost, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu je posouzení přestupkového jednání jako bagatelního zcela výjimečné a předmětný případ se za bagatelní rozhodně nedá považovat, a proto navrhl, aby soud žalobu zamítl, přičemž náhradu nákladů řízení nepožaduje.
14. V průběhu soudního jednání soud usnesením rozhodl podle ustanovení § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), že dokazování provedením výsledků zasahujících příslušníků Policie České republiky provádět nebude.

Správní spis

15. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti. Na základě oznámení Policie České republiky, Krajské ředitelství Policie Ústeckého kraje, Odboru služby dopravní policie, Oddělení silničního dohledu, č. j. KRPU-89924-2/PŘ-2016-040007-LF, ze dne 24. 4. 2014 o postoupených podkladech vydal správní orgán I. stupně dne 18. 5. 2016 příkaz ve věci přestupků, jak byly vymezeny shora.
16. Včasné podaným odporem proti předmětnému příkazu doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 13. 6. 2016 došlo ke zrušení předcházejícího příkazu a správní orgán I. stupně Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přípisem ze dne 16. 6. 2016 č. j. MM/OPD/ODN/38149/16/P, předvolal žalobce k ústnímu jednání v jeho přestupkové věci. Dne 14. 7. 2016 byl předmětný přestupek správním orgánem projednán při ústním jednání. Dne 1. 8. 2016 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno vyjádření žalobce k projednávané věci. Dne 5. 9. 2016 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí pod č. j. MM/OPD/ODN/38149/2016/R, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku kladeného mu za vinu v projednávané věci. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo žalobci doručeno fikcí marného uplynutí desetidenní lhůty dne 16. 9. 2016. Dne 30. 9. 2016 podal žalobce proti tomuto rozhodnutí včasné odvolání, jež bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 10. 2016 č. j. 5369/DS/2016.

Posouzení věci soudem

17. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí dílu prvního hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
18. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se nemělo zabývat materiálním znakem spáchaného jednání. K tomu soud konstatuje, že se žalovaný poměrně obsáhle touto otázkou zabýval na str. 4 žalobou napadeného rozhodnutí a z jeho odůvodnění vyplývá, že materiální stránku přestupku považuje za naplněnou, neboť došlo k porušení zájmu společnosti na bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích.
19. Hlavním žalobním bodem uplatněným v podané žalobě byla námitka žalobce, že nebyl naplněn materiální znak druhého z projednávaných přestupků, když rychlostní limit na měřeném úseku byl překročen pouze o 4 km/h. K této námitce směřující proti věcnému posouzení uvádí soud následující.
20. Ve smyslu § 4 odst. 1 zákona o silničním provozu je každý při účasti na provozu na pozemních komunikacích mimo jiné povinen chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu a § 4 odst. 2 téhož zákona se řídit pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými tímto zákonem.
21. Ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o přestupcích je přestupkem zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin.
22. Ve smyslu § 12 odst. 1 zákona o přestupcích při určení druhu sankce a její výměry se přihlídnou k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.

23. Ve smyslu § 12 odst. 2 zákona o přestupcích za více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji postižitelný. Zákaz činnosti nebo zákaz pobytu lze uložit, jestliže je lze uložit za některý z těchto přestupků.
24. Ve smyslu § 57 odst. 1 zákona o přestupcích, jestliže se pachatel dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy a které je příslušný projednávat týž orgán, projednávají se tyto přestupky ve společném řízení.
25. Ve smyslu § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h a mimo obec o méně než 30 km/h.
26. Ačkoli správní orgán I. stupně i žalovaný posoudili oba přestupky spáchané v rozmezí 13 minut jako samostatné delikty, ve skutečnosti se jedná o pokračující přestupek sestávající ze dvou útoků, což zvyšuje škodlivost jednání žalobce pro společnost. Protože právní úprava obsažená v zákoně o přestupcích výslovně „pokračování v přestupku“ nedefinovala, je možno vycházet z trestního práva. Dle § 116 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, se pokračováním v trestném činu rozumí takové jednání, jehož dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují, byť i v souhrnu, skutkovou podstatu stejného trestného činu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku. V tomto případě se tedy žalobce dopustil v rozmezí necelé čtvrt hodiny dvou téměř identických přestupků spočívajících v překročení povolené rychlosti v prvním případě o 11 km/h a ve druhém o 4 km/h. Ačkoli druhý přestupek spáchaný samostatně by zcela jistě i ve smyslu stávající judikatury Nejvyššího správního soudu (viz právě rozsudek NSS zmíněný žalobcem ze dne 14. 12. 2009 č. j. 5 As 104/2008-45, dostupný na internetových stránkách www.nssoud.cz), mohl být považován za bagatelní, v projednávaném případě se jednalo o pokračování v páchaní přestupků, které se z hlediska procesního i hmotného považují za jeden celek. Správní orgán I. stupně i žalovaný pak správně kvalifikovaly první z přestupků jako ten závažnější.
27. Tuto možnost využití principů trestního práva týkajících se trvajících, pokračujících a hromadných trestných činů ostatně setrvale judikoval i Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2014, č. j. 8 As 33/2014-39 a 12. 7. 2017, č. j. 6 As 116/2017-53). Odpovídající právní úprava byla pak následně legislativně zakotvena i do nové právní úpravy v oblasti přestupků, a to do zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (viz § 7, § 37 či § 40 tohoto zákona).
28. Skutečnost, že žalobce svoji jízdou nepřiměřenou rychlostí neohrozil žádné další účastníky silničního provozu, nýbrž potencionálně pouze svoji osobu, je za situace, kdy zákon ukládá účastníkům silničního provozu chovat se v silničním provozu tak, aby minimalizovali i nebezpečí jim hrozící, irelevantní. Vyšší rychlost totiž zákonitě znamená i vyšší ohrožení účastníků silničního provozu a ani argumentace žalobce, že jediný, koho ohrozil svou nebezpečnou jízdou, byl on sám, není okolností vylučující protiprávnost projednávaného skutku. Je-li totiž zákonnou povinností žalobce a dalších účastníků silničního provozu Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nepřekračovat povolenou rychlost za jakékoli situace, čili i v omezeném provozu, pak je projednáváný přestupek spáchán vždy, je-li takové omezení rychlosti překročeno.

29. Žalovaný i správní orgán I. stupně tak nesprávně kvalifikovaly projednáváné přestupky jako dva samostatné delikty, nicméně vzhledem ke skutečnosti, že trest byl uložen pouze za první přestupek přísněji postižitelným ve smyslu § 12 odst. 2 zákona o přestupcích, sankce nebyla uložena nesprávně a nedošlo zde k vydání nezákonného rozhodnutí ve věci samé (viz shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009-62, dle kterého: „*Nevedl-li správní orgán v rozporu s § 57 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, společné řízení o více přestupcích téhož pachatele, není takový postup vadou řízení, je-li z odůvodnění následného rozhodnutí zřejmé, že ve věci byla aplikována zásada absorpční, zakotvená v § 12 odst. 2 citovaného zákona pro ukládání trestu za souběh přestupků.*“
30. Stejně tak soud neshledal jako opodstatněnou ani námitku žalobce, že ke spáchání přestupků došlo v úseku (Řehlovice – Teplice), kde ještě před 31. 12. 2015 byla povolena rychlost 130 km/h a od účinnosti nové úpravy nedošlo k žádným úpravám vozovky ani jiným dopravním opatřením. V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu i soudu zdejšího (viz např. rozsudky Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 12. 2017, č. j. 75 A 9/2016-28, a ze dne 27. 2. 2017, č. j. 75 A 25/2015-43) soud konstatuje, že účastník silničního provozu se musí řídit dopravním značením, i když se mu to jeví jako nevhodné, nepohodlné a neúčelné, a že porušení povinnosti řídit se dopravním značením není přestupkem pouze v případě okolností upravených v příslušných právních předpisech (např. v případě krajní nouze a nutné obrany dle § 2 odst. 2 zákona o přestupcích), které žalobce netvrdil a ani nevyplývají ze správního spisu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2009, č. j. 1 As 57/2009-51, dostupný na www.nssoud.cz). Ke spáchání přestupku došlo v době účinnosti nové právní úpravy a povinností žalobce tak bylo řídit se platnou právní úpravou, a to i za situace, že by k překročení rychlosti v době účinnosti předchozí právní úpravy nedošlo. Neznalost zákona, čili platné právní úpravy, totiž žalobce v duchu staré právní zásady ignorantia legis (iuris) non excusat neomlouvá.
31. K námitce žalobce týkající se nesprávného nastavení měřicího zařízení Policie České republiky v případě prvního přestupku, uvádí soud, že Policie České republiky pouze opatřuje podklady pro hodnocení správního orgánu, zda byl spáchán přestupek. Hranice nastavená u měřicího přístroje pak v případě, že měří správně, není rozhodující. Z tohoto postupu Policie dle názoru soudu nelze dovozovat jakékoli závěry relevantní pro probíhající správní řízení. Správní orgán I. stupně i žalovaný se tak správně zabývali pouze zjištěným skutkovým stavem na základě řádně fungujícího kalibrovaného měřicího přístroje. Ostatně ani žalobce sám nikdy nenamítal, že by výsledek měření neodpovídal skutečnosti. Touto námitkou se správní orgán I. stupně i žalovaný řádně zabývali, a proto soud neshledal ani tento žalobní bod jako důvodný.
32. Žalobce ponechal na uvážení soudu výslech M. W., Bc. M. R. a JUDr. et Mgr. S. K., zaměstnanců Magistrátu města Ústí nad Labem, kteří měli být vyslechnuti ohledně posuzování materiální stránky přestupků žalobce. Soud neprovedl výslech jmenovaných, neboť náhled správního orgánu na danou otázku byl včleněn do rozhodnutí a výslech uvedených osob by nepřinesl nic nového. K požadovanému výslechu zasahujících policistů soud uvádí, že tomuto návrhu nevyhověl, neboť nastavení měřicího zařízení je zřejmé ze správního spisu a důvod nastavení hladiny měření je v daném případě irelevantní, neboť policie o spáchání přestupku nerozhoduje, ale pouze opatřuje podklady pro správní orgán.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

33. S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
34. Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem dne 1. října 2018

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.